

Arrest

nr. 69 320 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 maart 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 2 februari 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers asielaanvraag. Hiertegen gaat verzoeker in beroep.

1.4. Op 12 april 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 20 mei 2010 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van verzoekers asielaanvraag.

1.6. Op 18 juni 2010 wordt de aanvraag van 12 april 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

1.7. Op 30 augustus 2010 wordt verzoekers aanvraag van 16 december 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

1.8. Op 8 april 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 12 juli 2011 wordt de aanvraag van 12 april 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

1.10. Op 26 juli 2011 wordt de aanvraag van 8 april 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

1.11. Op 28 juli 2011 wordt verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan {...} het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 25/05/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de substantiële vormvereisten, van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer en machtsoverschrijding.

Verzoeker betoogt het volgende:

“EERSTE MIDDEL - Schending van de substantiële vormvereisten; - Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer; - Machtsoverschrijding.

4.1.1. De bestreden beslissing van uitwijzing dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste. Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing. De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché P.V.B. {...} maar draagt geen originele handtekening. Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

4.1.2. Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont. De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan. De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is. Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.1.3. De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 1 “elektronische handtekening” : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2i “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet: a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden; d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord,” Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan. Maar zelfs als zou buiken dat de kwestieuze beslissing via elektronische weg verstuurd werd, dan dient nog waargenomen te worden dat de verzoekende partij geen deel uitmaakt van dit elektronisch verkeer.

4.1.4. In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint. Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening. “La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie.” (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

4.1.5. a). De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden; b). De verzoekende partij maakt geen deel uit van eventueel elektronische verkeer; integendeel, de beslissing werd uitgeprint in de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken en daarna verzonden per aangetekende zending. II Er was dus zelfs nooit elektronisch verkeer Aangezien de beslissing werd uitgeprint en daarna per post verzonden is er geen enkele reden om de beslissing niet eigenhandig te handtekenen. De administratieve beslissing dd. 28/07/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig. “Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrucken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hond is gemaakt. Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV— 18.430) De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

2.1.2. Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van “het algemeen beginsel van behoorlijk beheer” acht de Raad het middel onontvankelijk. Er is de Raad geen dergelijk beginsel bekend en de verzoekende partij laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618, RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.1.3. De verzoekende partij is van mening dat een handgeschreven handtekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing ontbreekt, dat er enkel een ingescande handtekening figureert op de bestreden beslissing, dat een ingescande handtekening in principe door eenieder kan worden geplaatst, dat dit niet toelaat na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en wat zijn hoedanigheid is, dat de verzoekende partij geen bestemming is van enig elektronisch verkeer en dat de verzoekende partij zich persoonlijk heeft aangemeld op de gemeente. De handtekening van de auteur van een administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder hetwelk de beslissing onbestaande is. Het gaat volgens de verzoekende partij om een substantiële vormvereiste.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat in de bestreden beslissing onderaan wordt gesteld: “De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. P.V.B. {...} attaché.”

De bevoegdheid op zich van attaché "P.V.B. {...}" wordt niet betwist door de verzoekende partij. Er dient op gewezen te worden dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent.

Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

In casu wordt echter niet betwist dat op de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening bevat. Noch de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670). Het door de verwerende partij gevogede arrest van de Raad van State van 24 september 2010 met nr. 207.655 besluit als volgt:

"(...) Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt dat ingevolge het bepaalde in artikel 4, § 5, van de Wet elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid aan een elektronische handtekening kan worden ontzegd, louter op grond van het feit dat zij in elektronische vorm is gesteld of niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat of niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantie afgeleverd certificaat of niet met een veilig middel is aangemaakt; dat de algemene stelling van de verzoekende partij dat het niet om een elektronische handtekening zou gaan omdat niet aan de voorwaarden van een geavanceerde elektronische handtekening voldaan zou zijn, dus onjuist is; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens in het bestreden arrest de bewijswaarde van de gescande handtekening van attaché K.V. (...) beoordeelt en besluit dat de uiteenzetting van de verwerende partij, "die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat verzoeker opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de handtekening van de ambtenaar in kwestie, (...) niet kennelijk onredelijk (is)"; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder besluit dat de loutere bewering van de verzoekende partijen als zou een derde de handtekening "erop geplakt" hebben, bijgevolg niet opgaat en dat "de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché K.V."; (...)"

Bijgevolg doet de omstandigheid dat de handtekening van attaché "P.V.B. {...}" een gescande handgeschreven handtekening betreft geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt het volgende:

"4.2.1. De bestreden beslissing van uitwijzing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van

zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers in het kader van zijn zagezegde gebonden bevoegdheid dat de verzoeker het land dient te verlaten omdat hij een weigeringsbeslissing kreeg in zijn asielpcedure. Door evenwel in de procedure in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet op onjuiste wijze rekening te houden met verzoekers identiteitsdocumenten en de situatie waarin de verzoeker zich bevindt, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig gehandeld. Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M 1998 (samenvatting). 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, IT T 2003, afi. 867, 393).

4.2.2. Artikel 9ter Vreemdelingenwet laat het de verzoeker immers toe om in bijzondere medische omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveerde in de beslissing van onontvankelijkheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 26/07/2011 dat de aanvraag in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk zou zijn omdat de verzoeker zijn identiteit (zagezegd) niet aantoonde conform art. 9ter, § 2 Vreemdelingenwet. Meer bepaald zou hij geen identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van zijn identiteit weergeven hebben voorgelegd. Het was niet redelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoekers aanvraag als onontvankelijk te verwerpen terwijl hij identiteitsdocumenten voorlegde conform de wettelijke voorwaarden. Inderdaad, de verzoeker legde de volgende documenten voor waaruit verzoekers identiteit blijkt:

o Nationaal paspoort UNMIK — zie stuk 1 verzoekschrift overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet;

o Nationale identiteitskaart zie stuk 2 verzoekschrift overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet;

o Duits rijbewijs — zie stuk 3 verzoekschrift overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet.

Uit deze identiteitsdocumenten bleek verzoekers identiteit wel degelijk A) De documenten vermelden zijn volledige naam, geboorteplaats en — datum en nationaliteit; 8) De documenten waren uitgereikt door de bevoegde autoriteiten. In het verleden was de Joegoslavische autoriteit bevoegd. De verzoeker legde zijn voormalige nationale identiteitskaart voor van de Federale Republiek Joegoslavië. Omwille van de oorlog in de Balkan heeft de IJNMIK een tijd de administratie verzorgd. De verzoeker legde zijn UNMIK ID voor. C) De documenten bevatten een pasfoto en laten toe de fysieke band vast te stellen tussen de documenten en de titularis ervan. D) De documenten zijn niet opgesteld op loutere basis van verklaringen. Het is dan ook werkelijk terend dat de Dienst Vreemdelingenzaken ondanks alles tracht voor te houden dat verzoekers nationaliteit niet bewezen is. A) Allereerst, gaat deze argumentatie in tegen de eigen beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken (waaronder de bestreden beslissing!!) én het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken. B) Ten tweede, is de Dienst Vreemdelingenzaken evident op de hoogte dat de Kosovaarse autoriteiten nog maar zeer recent de onafhankelijkheid hebben uitgeroepen en dat deze onafhankelijkheid door de Servische autoriteiten niet aanvaard wordt. De verzoeker heeft bovendien Kosovo verlaten véôr de onafhankelijkheid.

4.2.3. De toepassing die de Dienst Vreemdelingenzaken maakte van het art. 9ter Vreemdelingenwet is bijgevolg te verregaand en onredelijk te noemen en heeft onterecht geleid tot de bestreden beslissing van uitwijzing. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen een correcte beslissing van onontvankelijkheid zou genomen hebben in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet dan zou de verzoeker geen uitwijzingsbevel betekend zijn geworden. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden. ”

2.2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat hij nalaat in concreto uiteen te zetten hoe en op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1 ° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoeker *“verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”*

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers betoog in essentie gericht is tegen de beslissing van 26 juli 2011 waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing maakt evenwel het voorwerp uit van een beroep dat bij de Raad is gekend onder het rolnummer 77 946. Huidig beroep heeft evenwel enkel als voorwerp de beslissing van 28 juli 2011 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat verzoekers betoog inzake de onontvankelijkheid van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in casu niet dienstig is.

In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat hij beroep heeft ingesteld tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard dient gesteld dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad wijst er vooreerst op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Verder dient ook gewezen op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die het volgende bepalen:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de onontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het gegeven dat verzoeker een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die onontvankelijk werd verklaard en waartegen hij beroep heeft ingesteld bij de Raad zodat deze beslissing nog niet definitief is, kan aldus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, een eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Dit heeft enkel tot gevolg dat de verwerende partij opnieuw een beslissing dient te nemen over de aanvraag om machtiging tot verblijf

om medische redenen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker over een verblijfsrecht beschikte op het ogenblik dat hij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende. Verzoeker toont dit evenmin aan. De rechtstoestand van verzoeker, met name zijn illegaal verblijf in België, wordt aldus niet gewijzigd door een eventuele vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verweerder bij een eventuele vernietiging opnieuw dient te beslissen over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verhindert niet dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten is/wordt afgegeven. Deze aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker nalaat concreet verweer te voeren tegen de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitevinding. Gezien het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER